

Sygn. akt VII W 29/14

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

**Dnia 25 września 2014r.**

Sąd Rejonowy w Olsztynie w Wydziale VII Karnym w składzie:

**Przewodniczący: SSR Joanna Urlińska**

Protokolant: Agnieszka Michałowska

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2014r.

przy udziale oskarżyciela I. B.

sprawy

**S. B., syna F. i S. z domu R., ur. (...) w B.,**

oskarżonego o to, że:

1. w okresie od 25 lipca 2013r. do 27 stycznia 2014r. w O., wbrew przepisom art. 103 ust. 3 ustawy z dnia 11 marca 2004r. o podatku od towarów i usług /t.j. Dz.U. z 2011r., Nr 177, poz. 1054, ze zm./ uporczywie nie wpłacał w ustawowym terminie na rzecz Urzędu Skarbowego w O., podatku od towarów i usług za kwartały: II, III, IV. 2013r. w łącznej wysokości 26.186,00 zł;

**tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks;**

2. w okresie od 20 lutego 2013r. do 20 stycznia 2014r. w O., prowadząc działalność gospodarczą na własny rachunek, będąc płatnikiem podatku dochodowego od osób fizycznych, w krótkich odstępach czasu, wbrew przepisom art. 38 ustawy z dnia 26 lipca 1991r. o podatku dochodowym od osób fizycznych /tj. Dz. U. z 2010r., Nr 51, poz. 307, ze zm. oraz t.j. Dz. U. z 2012r., poz. 361, ze zm. / nie wpłacał w ustawowym terminie na rzecz Urzędu Skarbowego w O., kwot pobranych zaliczek na podatek dochodowy od łącznej kwoty wypłat wynagrodzeń zatrudnionych pracowników za miesiące: I- XII. 2013r. w łącznej wysokości 2.262,00 zł

**tj. o wykroczenie skarbowe z art. 77 § 3 kks w zw. z art. 6 § 2 kks**

I. oskarżonego **S. B.** uznaje za winnego popełnienia obu zarzuconych mu czynów i za czyny te z mocy art. 57 § 1 kks i art. 77 § 3 kks w zw. z art. 6 § 2 kks opierając wymiar kary o art. 57 § 1 kks i art. 77 § 3 kks w zw. z art. 50 § 1 kks skazuje go na karę grzywny w wysokości 800 ( osiemset ) złotych;

II. na podstawie art. 624§1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych i opłaty.

.

**Sygn. akt VII W 29/14**

## UZASADNIENIE

**Sąd ustalił następujący stan faktyczny:**

S. B. prowadzi jednoosobową działalność gospodarczą pod firmą P. P.H.U (...). W związku z prowadzeniem działalności gospodarczej i zatrudnianiem pracowników posiadał on ustawowy przymiot płatnika i zgodnie z art. 38 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych był on obowiązany do przekazywania na rzecz Urzędu Skarbowego właściwego ze względu na miejsce jego zamieszkania kwot pobranych zaliczek na wymieniony podatek pobranych od wynagrodzenia osób przez niego zatrudnionych.

Pomimo tego w okresie od 20 lutego 2013 roku do 20 stycznia 2014 roku w O. nie wpłacał na rachunek Urzędu Skarbowego w O. w terminie określonym ustawą kwot pobranych zaliczek na podatek dochodowy od łącznej kwoty wypłat wynagrodzeń zatrudnionych pracowników za miesiące od stycznia do grudnia 2013r. w łącznej kwocie 2 262,00 zł.

**(dowód: wyjaśnienia S. B. k. 15v., 48v kserokopie deklaracji rocznej o pobranych przez S. B. zaliczkach na podatek dochodowy PIT 4-R k. 24-25v., wniosek o ukaranie k. 11, karta kontowa k. 12, lista zaległości k. 30)**

Wymieniony mężczyzna w okresie od 25 lipca 2013r. do 27 stycznia 2014r. pomimo złożenia deklaracji podatkowych VAT – 7K za I, II i III kwartał 2013r. nie uiszczał również w ustawowym terminie na rzecz Urzędu Skarbowego w O. należnego podatku od towarów i usług w łącznej wysokości 26. 186, 00 zł.

**(dowód: wyjaśnienia S. B. k. 15v., 48v kserokopie deklaracji VAT – 7K S. B. k. 26-28, wniosek o ukaranie k. 1, lista zaległości k. 29, karta kontowa k. 3)**

Wobec mężczyzny toczą się postępowania egzekucyjne, a suma jego zobowiązań to kwota około 70 000 zł.

**(dowód: wyjaśnienia S. B. k. 15v., 48v.)**

S. B. nie figuruje w Krajowym Rejestrze Karnym.

**(dowód: informacja z K. k. 19)**

W trakcie postępowania przygotowawczego oskarżony przyznał się do zarzuconych mu wykroczeń skarbowych. Wyjaśnił, że faktury wystawione przez niego zostały opłacone terminowo przez kontrahentów, zaś zaległości powstały ze względu na trudny rynek zbytu mebli w Polsce. Podniósł, że zaległości postara się opłacić do dnia 03 czerwca 2014r. i stawi się do Urzędu Skarbowego w celu przyjęcia mandatów. (k. 15v.)

W trakcie postępowania jurysdykcyjnego S. B. ponownie przyznał się do popełnienia czynu i potwierdził swoje wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym. Dodatkowo wskazał, że zaległości to nie jest wynik złej woli. Wyjaśnił również, że każdy pracownik chciał wynagrodzenie na czas i z pracownikami jest porozliczany. Dodał, że ma zajęcie do spłacenia, jeszcze około 70 000 zł. Ponadto podał, iż każda następna kara ciągnie go w dół. (k. 48v.)

**Sąd zważył co następuje:**

Wyjaśnienia oskarżonego przyznającego się do winy nie budziły wątpliwości Sądu a ponadto korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w toku postępowania i dlatego też należało dać im wiarę.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się głównie na zebranych w sprawie dokumentach w postaci wniosków o ukaranie wraz z karami kontowymi i listami zaległości podatkowych, kopiii deklaracji PIT -4R oskarżonego za 2013r. oraz kopii deklaracji VAT-7K za II, III, IV kwartał 2013r. oraz stanu zaległości i informacji z K.. Strony nie kwestionowały prawdziwości ani autentyczności wyżej wymienionych dokumentów, korespondują one z wyjaśnieniami oskarżonego. Sąd z urzędu również nie dostrzegł powodów, dla których należałoby im odmówić wiarygodności i mocy dowodowej. W związku z powyższym uczynił je podstawą dokonanych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych. Na podstawie dołączonych do akt sprawy dokumentów, Sąd ustalił wysokość zobowiązań z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych oskarżonego oraz podatku od towarów i usług.

Mając na uwadze powyższe dowody oraz wyjaśnienia oskarżonego stwierdzić należy, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona wskazane w art. 57 § 1 kks i art. 77 § 3 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i dopuścił się tym samym popełnienia zarzucanych mu wykroczeń skarbowych.

Bezsporny pozostaje bowiem fakt, iż S. B. będąc płatnikiem podatku dochodowego od osób fizycznych, we wskazanych w akcie oskarżenia okresach nie wpłacał terminowo na rachunek Urzędu Skarbowego w O. należnych kwot pobranych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych od łącznej kwoty wypłat wynagrodzeń zatrudnionych pracowników za miesiące styczeń – grudzień 2013r. czynił to wbrew art. 38 ustawy z dnia 26 lipca 1991r. o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz w okresie od 25 lipca 2013r. do 27 stycznia 2014r. wbrew przepisowi art. 103 ust. 3 ustawy z dnia 11 marca 2004r. o podatku od towarów i usług uporczywie nie wpłacał w ustawowym terminie na rzecz powołanego wyżej Urzędu Skarbowego podatku od towarów i usług.

Jednocześnie odnośnie wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 kks biorąc pod uwagę okres, w jakim oskarżony nie dopełnił wymaganego obowiązku, bez wątplenia stwierdzić należy, iż jego zachowanie cechowała uporczywość (przemawia za tym przede wszystkim cykliczność zachowań podatnika, co w myśl utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego przemawia za zaistnieniem znamienia uporczywości, por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2013 r., sygn. I KZP 11/13, OSNKW 2014/1/3).

Należy przy tym podkreślić, że nie ma tu podstawowego znaczenia kondycja finansowa firmy, to czy firma posiadała środki finansowe na zapłatę podatków oraz powody nieopłacenia należnych podatków w ustawowych terminach. W tym miejscu warto przywołać uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2003 r., sygn. I KZP 2/03, OSNKW 2003/5-6/57, gdzie trafnie zauważono, że „nie można do rozliczeń podatnika z fiskusem stosować takich samych reguł, jak do rozliczeń cywilnoprawnych, których naruszenie stanowi przestępstwo (np. do uporczywego uchylania się od płacenia alimentów). Podatnik nie może przerzucać na Skarb Państwa i pozostałych, regulujących terminowo podatki podatników, swoich niepowodzeń gospodarczych, i nie płacić w terminie swych zobowiązań podatkowych, tłumacząc się brakiem środków finansowych na wymagane podatki.” Uwzględnić też należy, że prawo podatkowe przewiduje, na wniosek zainteresowanego, złożony z odpowiednim wyprzedzeniem, odraczanie płatności i rozkładanie na raty należności podatkowych, w tym i zaległości podatkowych, gdy ważny interes podatnika za tym przemawia (art. 48 ustawy - Ordynacja podatkowa z 1997 r.). Tym samym podatnik, nie mogąc uregulować w terminie podatku, ma prawne instrumenty dla zmiany terminu jego płatności. Jeżeli uzyska on odroczenie płatności lub rozłożenie podatku na raty, to reguluje go w nowym, ustalonym przez organ podatkowy, terminie. Nie popełnia zatem wówczas wykroczenia określonego w art. 57 § 1 kks i art. 77 § 3 kks w zw. z art. 6 § 2 kks.

Od strony podmiotowej czyn oskarżonego charakteryzuje wina umyślna. Oskarżony będąc osobą dorosłą, prowadzącą działalność gospodarczą, zdawał sobie sprawę z ciężących na nim obowiązków podatkowych, jak również rozumiał istotę podatku dochodowego od osób fizycznych i istotę podatku od towarów i usług z którym spotkać się musiał każdy przedsiębiorca działający na terenie kraju. Tym samym nie ma wątpliwości, że chciał popełnić czyn zabroniony w rozumieniu art. 4 § 2 kks.

Od strony przedmiotowej o przyjętej kwalifikacji zadecydował fakt wielokrotnego i powtarzającego się nie wpłacania w ustawowym terminie kwot pobranych zaliczek na podatek dochodowy od wypłat wynagrodzeń zatrudnionych pracowników w okresie od 20 lutego 2013 roku do 20 stycznia 2014 roku, czyli w okresie blisko rocznym, a także powtarzającego się nie wpłacania w ustawowym terminie podatku od towarów i usług za kwartały II, III, IV 2013r. przez S. B..

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynów zarzucanych oskarżonemu Sąd uznał, iż jest on szkodliwy społecznie. Na taką ocenę wpływ miało działanie oskarżonego charakteryzujące się winą umyślną oraz kwoty nie wpłacanych w ustawowym terminie należności podatkowych. Oskarżony z uwagi na to, iż zdecydował się na prowadzenie działalności gospodarczej, winien w sposób rzetelny zajmować się sprawami finansowymi, zdając sobie sprawę z obowiązku płacenia podatków oraz interesować się tym, w jakich wysokościach i w jakich terminach winien takie zobowiązania wobec Urzędu Skarbowego uregulować.

Sąd jako okoliczność łagodzącą odpowiedzialność karną oskarżonego przyjął brak jego karalności sądowej.

Mając na uwadze stopień zawinienia S. B. społeczną szkodliwość jego czynów oraz powołaną okoliczność obciążającą odpowiedzialność karną, Sąd opierając wymiar kary o art. 50 § 1 kks uznał, iż sprawiedliwą, wyważoną i uwzględniającą elementy przedmiotowe, jak też podmiotowe charakteryzujące czyny oskarżonego, a nadto cele ogólnie oraz indywidualnie – prewencyjne, jest kara 800 złotych grzywny.

Mając na uwadze zasady słuszności, w myśl art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks, trudną sytuację finansową i aktualne zadłużenie - Sąd zwolnił oskarżonego z obowiązku zapłaty w całości opłat i kosztów postępowania.